

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.I.21.220/2022/5.

A tanács tagjai: Dr. Szabó Klára a tanács elnöke
Dr. Magosi Szilvia előadó bíró
Dr. Mocsár Attila Zsolt bíró
Nyíróné dr. Kiss Ildikó bíró
Dr. Parlagi Mátyás bíró

A felperes: II. rendű

A felperes képviselője:

Dr. Ócsai Ügyvédi Iroda.; II. rendűért

Az alperes: Alperes1

Az alperes képviselője:

Gremesperger Ügyvédi Iroda

A per tárgya: szerződés érvénytelensége

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

II. rendű felperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.581/2019/5.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Budapest Környéki Törvényszék 7/A.P.21.718/2016/49.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 254.000 (kétszázötvennégyezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget és az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 3.290.014 (hárommillió-kétszázkilencvenezer-tizennégy) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A II. rendű felperes és jogelődje, a volt I. rendű felperes mint bérlők, valamint az alperes mint bérbeadó között 2000. július 12-én 2000 júliustól 2015. június 30-ig tartó

határozott időre szóló bérleti szerződés jött létre a helyrajzi számú ingatlanból az alperes tulajdonába adott köépületre és a szerződés melléklete szerint hozzá tartozó 1 hektár 3000 m² alapterületű ingatlanra. A szerződésben a bérbeadó hozzájárult, hogy a bérlők az ingatlanban saját költségükön értéknövelő beruházásokat végezzenek, és vállalta, hogy a szerződés határozott időtartam eltelte miatti megszűnése esetén a forgalmi értéket növelő mértékben megtéríti az elvégzett fejlesztést, beruházást. A bérlők saját költségükön vállalták a terület közművesítését, amely a szerződésben meghatározottak szerint térítés ellenében a bérbeadó tulajdonába, birtokába kerül a szerződés megszűnésekor.

[2] A II. rendű felperes és a volt I. rendű felperes a szerződéses jogviszony időtartama alatt az ingatlan forgalmi értékét növelő beruházásokat végzett. A bérleti szerződés 2015. június 30-án – a határozott idő elteltével – megszűnt.

[3] A felek már 2015 áprilisában elkezdtek tárgyalni a beruházásokból eredő forgalmi értéknövekedés meghatározásáról. Mindkét fél beszerezte az erre vonatkozó értékbecslést. A II. rendű felperes és a volt I. rendű felperes az alperes által készített módosított értékbecslés felülvizsgálatát kérte arra hivatkozással, hogy az az összehasonlító piaci adatok körében téves forint/m² adatokat tartalmaz. Annak alátámasztására, hogy a kimunkált forgalmi értéknövekedést áfával kell számítani, magánszakértői véleményt küldtek az alperesnek. Jelezték, hogy a földkábel mennyiségét az alperes által készített szakvélemény helytelenül szerepeltette 20 méter mennyiségben. Az alperes a 2015. október 7-i iratában a felülvizsgált szakértői vélemény alapján 39.210.000 forintban jelölte meg az elvégzett értéknövelő beruházások összegét, és ezt elfogadás és okiratba foglalás esetén öt napon belül hajlandó volt megfizetni, ha a felek közösen elállnak a további igényeiktől. A 2015. október 15-én kelt (a továbbiakban: 11/18/C jelű) iratában közölte, hogy a jogviszonyt le kívánja zárni. Kifejezte álláspontja véglegességét és kérte a felperesek végleges állásfoglalását. Jelezte, hogy „találkozni, egyeztetni akkor van értelme, ha az a kötelelem megszűnéséhez vezet”.

[4] Az egyeztetések eredményeként a felperesek és az alperes 2015. december 1-jén a bérleti szerződést lezáró elszámolási megállapodást kötöttek. E szerint az alperes 39.210.000 forint forgalmi értéknövekményt volt hajlandó megfizetni. A II. rendű felperes és a volt I. rendű felperes vállalta, hogy a megjelölt összeg megfizetését követően 15 napon belül kiüríti az ingatlant és rendeltetésszerű használatra alkalmas állapotban átadja az alperesnek. A szerződés 9. pontja tartalmazta, hogy a felek a szerződésből eredő vitákat elsősorban tárgyalásos úton kísérlik meg rendezni, ennek sikertelensége esetén a kikötött bírósághoz fordulnak. A 10. pontban kijelentették, hogy a jogviszonyból fakadóan egymással szemben további követelésük nincs.

[5] Az alperes 2015. december 4-én a 39.210.000 forintot megfizette.

A kereset és az azzal kapcsolatos védekezés

[6] A felperesek módosított keresetükben 32.900.143 forint, ennek 2015. július 1-től számított késedelmi kamata, továbbá 39.210.000 forintnak 2015. július 1. és december 4. közötti időre számított késedelmi kamata megfizetésére kérték kötelezni az alperest.

[7] Keresetüket arra alapították, hogy a bérleti szerződést lezáró elszámolási megállapodás megtévesztés, jogellenes fenyegetés (kényszer) címén érvénytelen. Kérték az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés érvényessé nyilvánítását oly módon, hogy a bíróság kötelezze az alperest 10.586.700 forint (a 27%-os áfa), 20.828.000 forint (tényleges értékkülönbözet), 1.485.443 forint (a lefektetett kábel értéke) és a már teljesített összeg utáni késedelmi kamat megfizetésére. Keresetük jogszabályi hivatkozása a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:91. § (1), (2) bekezdése, 6:110. § (1) bekezdése volt.

[8] A megtévesztést abban látták, hogy a szakértői vélemény az áfafizetési kötelezettség és a lefektetett kábel hossza vonatkozásában téves adatot tartalmazott, amelynek alapulvételével az alperes tévedésbe ejtette őket: áfa nélkül számolta az ellenértéket, illetőleg 200 méter helyett 20 méter beruházást ismert el. Jogellenes fenyegetésnek (kényszernek) azt tekintették, hogy az alperes olyan helyzetet teremtett, hogy csak és kizárólag az általa diktált feltételek szerint volt hajlandó megtéríteni a beruházások, fejlesztések forgalmi értéknövekedését. Az alperes a 11/18/C jelű iratával ultimátumot adott, amely szerint a saját szakértői véleményét veszi alapul, és ha azt nem fogadják el, nincs megállapodás, nem hajlandó fizetni, az igényüket csak perrel érvényesíthetik. Az alperes tudta, hogy az ingatlanban laknak, így nyilvánvaló, hogy akkor tudnak elköltözni, ha a beruházások értékét megkapják, ha pedig nem hagyják el az ingatlant, használati díjat kell fizetniük. Az alperes ezt a szorult helyzetüket használta ki, amikor belekényszerítette őket a követelésüknél jóval alacsonyabb összegről szóló megállapodásba, azzal, hogy a további igényeikről lemondanak.

[9] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Tagadta, hogy a keresettel támadott megállapodás érvénytelen lenne, de vitatta azösszepszerűséget is. Előadta, hogy a bérleti jogviszonyból fakadó elszámolási jogviszonyt 2015. december 1-jén egyezséggel zárták le. A megállapodás 10. pontjában rögzítették, hogy egymással szemben további követelésük nincs. A felperesek az összes releváns dokumentáció birtokában tisztában voltak a szakvélemények adataival, az általuk végzett beruházás értékével, az adó- és járulékvonzatokkal. Megfontoltan és tudatosan hoztak döntést az ajánlata elfogadásáról. Ha ez a valóságban mégsem állt szándékukban, az a megállapodás érvényessége szempontjából közömbös.

Az első- és a másodfokú ítélet

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[11] A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban: Ptké.) 50. § (1), (2) bekezdésére figyelemmel a perbeli jogvitát a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvényt (a továbbiakban: régi Ptk.) alapján bírálta el. Ismertette ennek 207. § (1), (5) bekezdését, 201. § (2) bekezdését, 210. § (4) bekezdését, 236. § (1), (2) bekezdését. Arra következtetett, hogy a releváns dokumentáció és adatok birtokában a felperesek tisztában voltak a beruházásaik értékével, a szakvéleményekben kimunkáltösszepszerűségekkel, az adó- és a járulékvonzatokkal, így teljeskörűen tájékozott és felelős döntést hoztak az elszámolás lezárásáról. Az ügyletkötésben a felek képviseletében eljár személyek tanúvallomása nem támasztotta alá a megtévesztés, a jogellenes fenyegetés fennálltát. A felperesek képviseletében eljár ügyvéd tanúvallomásában arra a kérdésre, hogy a felperesek említettek-e kényszerhelyzetet, azt válaszolta, hogy erre nem emlékszik, de feltételezi, hogy az alperes tudta, a felpereseknek ez az ingatlanuk van. Az alperes képviseletében eljár ügyvéd a tanúvallomása szerint nem hallott olyat, hogy a felpereseknek gondjuk lett volna a lakáshelyzetükkal, és azt sem tudta, hogy a felperesek az ingatlanban laktak. A 11/18/C jelű irat sem igazolta az alperesnek a felperesek irányában kifejtett jogellenes fenyegetését, kényszerhelyzetét. A felpereseknek kellő idejük volt annak megfontolására, milyen összegben fogadják el az ingatlan forgalmi értéknövekedését. Tudatos akarathány mellett kötötték meg a szerződést. Az áfa kapcsán fennmaradt titkos fenntartásuk vagy rejtett indokuk kockázatát a régi Ptk. 207. § (5) bekezdése alapján viselniük kell. A bérleti jogviszonyt lezáró elszámolás lényegében egyezséggel történt, amelynek érvényességét nem érinti a felek olyan körülményre vonatkozó tévedése, amely közöttük vitás volt, vagy amelyet bizonytalannak tartottak.

[12] A felperesek fellebbezése folytán eljár másodfokú bíróság ítéletével helybenhagyta az elsőfokú ítéletet.

[13] Indokolásában rámutatott: az egyeztetések során a felperesek számára világossá kellett válnia, hogy három kérdéskörben (az áfa, az értéknövekedés mértéke, a kábelhossz) a felek eltérő állásponton vannak. Mivel ez mindegyik fél számára egyértelmű volt, e kérdéskörben tévedés, megtévesztés nem merülhetett fel. A 2015. december 1-jei megállapodást a vitás kérdések ismeretében kötötték meg. A felperesek tisztában voltak azzal, hogy a követelésük az egyeztetések során magasabb összegű volt. Elhallgatott körülmények, amelyek megtévesztették volna őket, nem álltak fenn. Nem volt megállapítható a régi Ptk. 210. § (4) bekezdése szerinti jogellenes fenyegetés sem. Nem bizonyított, hogy a felperesek olyan kényszerhelyzetben voltak, amely a megállapodás mindenképpen aláírását kívánta meg a részükről. A mintegy fél éves egyeztetés alatt az ingatlant nem kellett elhagyniuk, kellő idő állt a rendelkezésükre, hogy a lakhatásukról – tudva annak véges idejét – gondoskodjanak. A régi Ptk. 193. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel sem lehetett az általuk állított kényszerhelyzetre következtetni. Az a tény, hogy az alperes ragaszkodott a peren kívüli tárgyalások során kikristályosodott, a felperesek által ismert álláspontjához és csak így kívánt szerződést lezáró megállapodást kötni, nem jelenti a részéről olyan hátrány kilátásba helyezését, amely a felpereseket a valós akaratuktól eltérő nyilatkozat megtételére kötelezi. A megállapodás megkötése a felperesek saját döntése volt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[14] A felperesek a felülvizsgálati kérelmükben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a keresetnek megfelelő határozat hozatalát kérték. A másodlagos felülvizsgálati kérelmük a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult.

[15] Sérelmezték, hogy a másodfokú bíróság nem tartotta alkalmazhatónak Ptk. 6:91. § (1), (2) bekezdését [a bíróság álláspontja szerint a régi Ptk. 210. § (1), (4) bekezdését]. Félreértelmezte, hogy mi volt az adott helyzetben a kényszer. A jogerős ítéletben foglaltakkal ellentétben a kényszer az az alperes által előidézett helyzet jelentette, hogy csak egy hosszadalmas bírósági eljárást követően fizet, ha nem hajlandó az általa diktált feltételekkel megállapodni. A 11/18/C jelű iratában ultimátumot adott, amelynek az volt a lényege, hogy kizárólag az ő szakértője véleményét fogadja el. Nyilvánvaló volt a számára, hogy az ingatlanban laknak és csak akkor tudnak elköltözni, ha megkapják a beruházásaik értékét. Nem felel meg a tényeknek, hogy azért nem voltak kényszerhelyzetbe, mert rendelkeztek beköltözhető ingatlannal. Ilyen ingatlanuk nem volt. A régi Ptk. 193. § (2) bekezdése szerint nem kívántak eljárni, mert el akarták kerülni, hogy rosszhiszemű, jogcím nélküli ingatlanhasználóvá váljanak, akinek akár a kényszerkilakoltatással is számolnia kell. A megtévesztésük abban nyilvánult meg, hogy az alperes olyan szakvéleményt tett a megállapodás alapjává, amely mind az értékebecslés, mind az áfa, mind a ténylegesen lefektetett kábel hossza tekintetében téves, illetve jogszabálysértő adatot és véleményt tartalmazott. Ellentétes a történeti tényállással, hogy tisztában voltak a beruházási értékekkel és összegszerűségekkel, valamint az adó- és járulékvonzatokkal. Kezdetől fogva hangsúlyozták az érték tekintetében az alperesétől eltérő álláspontjukat, de csak a per során találtak olyan szakértőt, aki hajlandó volt az alperes magánszakértőjével vitába szállni. A bíróság által kirendelt szakértő végül megerősítette a szakértőjük véleményét.

[16] Álláspontjuk szerint a másodfokú bíróság helytelenül minősítette a felek közötti megállapodást egyezségnek, az ugyanis a maga egyoldalú ultimátum jellegével nem felel meg a régi Ptk. 240. § (3) bekezdésében meghatározott feltételeknek.

[17] Előadták, hogy a megállapodás 10. pontjában a felek lemondtak az igényérvényesítés lehetőségéről, de ennek látszólag ellentmond a 9. pont, amely tárgyalásra kötelezi őket azzal, hogy annak eredménytelensége esetén fordulnak bírósághoz. Az ellentmondás azért látszólagos, mert minden szerződésben lehet olyan hiba, amely alapvetően befolyásolja a

szerződő felek érdekeit. A 9. pont az így keletkező érdeksérelem feloldását jelenti. Figyelemmel a régi Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglaltakra, a szerződéses nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

[18] Alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

[19] A Kúria a Pfv.I.21.220/2022/2. számú végzésével a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (1) bekezdése értelmében alkalmazott Pp. 61. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy felülvizsgálati eljárás során elhunyt I. rendű felperes perbeli jogutódja a II. rendű felperes.

A Kúria döntése és jogi indokai

[20] A felülvizsgálat rendkívüli perorvoslat, amelynek tárgya a jogerős ítélet. A Pp. 270. § (2) bekezdésének és a 275. § (3) bekezdésének együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálat alapja az anyagi jogi jogszabálysértés vagy az ügy érdemi elbírálására lényegesen kihatással bíró eljárási szabálysértés megvalósulása. A Pp. 275. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. Az érdemi felülvizsgálat kereteit alapvetően a felülvizsgálati kérelem határozza meg, amelynek – a Pp. 272. § (2) bekezdése értelmében – egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Ha a fél a felülvizsgálati kérelemben több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előzőekben meghatározott tartalmi követelményekkel [1/2016. (II. 12.) PK vélemény 3., 4. pont].

[21] A Kúria előjáróban rögzíti, hogy mind az első-, mind a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek bérleti szerződést lezáró elszámolási megállapodására a Ptké. 50. § (1) és (2) bekezdése értelmében a régi Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni. Erre tekintettel a megsértettként hivatkozott jogszabályi rendelkezések közül a régi Ptk. 207. § (1) bekezdése, a 210. § (1), (4) bekezdése, a 240. § (3) bekezdése volt vizsgálható.

[22] A II. rendű felperes a szerződési nyilatkozat értelmezését szabályozó régi Ptk. 207. § (1) bekezdés megsértésére a jogszabálysértés tartalmi körülírása, adekvát jogi indokok kifejtése nélkül hivatkozott, amely a [20] bekezdésben kifejtettek miatt kizárta a jogszabálysértés érdemi vizsgálatának lehetőségét.

[23] A felülvizsgálati kérelem nem tartalmazott eljárási szabálysértést, így nem volt érinthető a tényállás megállapítása, a bizonyítás eredményének mérlegelése, továbbá a jogerős ítélet indokolásának megfelelősége sem volt vizsgálható [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés].

[24] A felperesek végleges keresetükben a 2015. december 1-jén megkötött megállapodást megtévesztés, jogellenes fenyegetés (kényszer) címén támadták és a megállapodás érvényessé nyilvánítását kérték, amellyel valójában az igényeiknek megfelelő tartalmú szerződés teljesítését kívánták elérni.

[25] A régi Ptk. 210. § (1) bekezdése a tévedés miatti megtámadhatóságot olyan akarat hibaként szabályozza, amelynek megvalósulásakor a szerződő fél a szerződés lényeges körülményét illetően hibás ismeret birtokában van. A felperesek ténylegesen nem erre hivatkoztak, így a jogerős ítélet a Ptk. e rendelkezését nem sérthette meg, mert azt alkalmazni sem kellett.

[26] A régi Ptk. 210. § (4) bekezdése értelmében megtévesztésnek az minősül, ha az egyik felet a jognyilatkozat megtételénél, elfogadásánál lényeges körülmény tekintetében szándékosan tévedésbe ejtették. Perbeli előadása szerint a II. rendű felperesnek és a volt I. rendű felperesnek határozott álláspontja volt arról, hogy a megállapodás alapjául szolgáló értékbecslés miért hibás, miért illeti meg őket az áfa, továbbá milyen hosszú kábelt kellett lefektetniük. Ismerték a szakértői véleményeket, tudták, hogy az alperes által beszerzett értékbecslés mit tartalmaz, az mennyiben tér el a saját álláspontjuktól. A saját előadásuk zárta ezért ki, hogy őket az alperes megtévesztette. A felek szerződéshez vezető nyilatkozatainak ismert eltérése mellett az egyik állásponthoz közeli vagy azon alapuló szerződéskötés nem minősül szándékos tévedésbe ejtésnek. A felperesek a vitás kérdések ismeretében kötötték meg a megállapodást, elhallgatott körülmények nem voltak, így az alperes őket nem téveszthette meg.

[27] Jogellenes fenyegetés esetén az egyik fél a jog által tilalmazott magatartást tanúsít annak érdekében, hogy a másik felet az érdekeivel ellentétes magatartásra bírja rá. A jogellenes fenyegetés akarathajlító hatású, mert hátrányokat helyez kilátásba, ha a fél nem a fenyegető által megkívánt magatartást tanúsítja. A felperesek azonban olyan tényelőadást nem tettek, amely alapján az alperes magatartása kényszernek minősülne. A felperesek bérleti szerződésen alapuló birtokba adási kötelezettsége – a nekik járó térítés bírósági eljárásban való érvényesítése esetén – sem tekinthető kényszernek.

[28] A 11/18/C jelű iratban foglalt alperesi közlés nem értékelhető másként, minthogy az alperes a több mint féléves tárgyalás, egyeztetés eredményeként kialakította az álláspontját arról, mi az az összeg, amelynek megtérítésére hajlandó. Ha a felperesek ezt nem fogadják el, bíróság előtt kell érvényesíteniük a követelésüket. A jogvita bírósági útra terelésének felvetése nem minősül sem jogellenes magatartásnak, sem a jog által kifogásolható hátrány kilátásba helyezésének, amely a jogellenes fenyegetés tényállását megvalósítaná. A szerződést lezáró megállapodás tekintetében nem volt szerződéskötési kötelezettség, a felperesek nem voltak kötelesek elfogadni azt a térítést, amit az alperes végül felajánlott.

[29] A másodfokú bíróság nem minősítette egyezségnek a felek bérleti szerződést lezáró megállapodását, a döntését nem a régi Ptk. 240. § (3) bekezdésére alapította. A II. rendű alperes ezért e jogszabályi rendelkezés alkalmazását a felülvizsgálati kérelemben alaptalanul sérelmezte.

[30] Mindezekre tekintettel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem volt jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[31] A felülvizsgálati kérelem nem vezetett eredményre, így a II. rendű felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni az alperes jogi képvisellel felmerült felülvizsgálati eljárási költségét. A Kúria az alperest képviselő ügyvéd munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés *a)*, *b)* pontja, (5) és (6) bekezdése, valamint a 4/A. § (1) bekezdése szerint állapította meg a kifejtett ügyvédi tevékenység idő- és munkaigényével arányban álló mérsékelt összegben. A felperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetéséről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

[32] A Kúria tájékoztatja a II. rendű felperest, hogy az illeték az ítélet meghozatalát követő 60. napon válik esedékessé. A megfizetése során közleményként fel kell tüntetni a befizetésre

kötelezett adóazonosító jelét, a Kúria megnevezését, valamint a kúriai ügyszámot. Az Állami Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájának száma 10032000-01070044-09060018.

[33] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[34] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés *e)* pontja zárja ki.

Budapest, 2023. július 4.

Dr. Szabó Klára s.k. a tanács elnöke, Dr. Magosi Szilvia s.k. előadó bíró, Dr. Mocsár Attila Zsolt s.k. bíró, Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. bíró, Dr. Parlagi Mátyás s.k. bíró